

Record de la Primera Guerra Mundial

El centenari de la Primera Guerra Mundial ha estat objecte a gairebé tot arreu, i molt especialment als països que hi van intervenir de manera directa, de nombrosos actes commemoratius, exposicions, documentals i actes d'homenatge als soldats que hi van participar.

Avui la Primera Guerra Mundial ja pertany del tot a la història, perquè ja no queda cap persona que hi intervingués directament. El darrer soldat supervivent de la Primera Guerra Mundial va ser el britànic Claude Choules, que va morir a l'edat de 110 anys el 2011; una mica abans havien mort els darrers soldats francesos. Fins i tot, dels nens que van néixer en els anys de la guerra amb prou feines en sobreviuen avui uns quants i gairebé tots ja són centenaris.

Cementiri de Douaumont (França). Hi són enterrats 130 000 combatents de nacionalitat francesa i alemanya morts a la

Cerimònia de commemoració del centenari de la Primera Guerra Mundial. Es va plantar una flor de ceràmica als

Reconstrucció d'una trinxera al museu del turó 62 a Ieper (Bèlgica).

Però si ja no hi ha testimonis humans dels fets, el record de la Primera Guerra Mundial és encara ben viu. En els darrers anys s'han restaurat i museïtzat molts dels escenaris de la guerra; els visitants poden passejar per algunes de les trinxeres que encara es conserven i visitar els museus on es custodien uniformes, armes i, fins i tot, estris de la vida quotidiana (llaunes de conserva, forquilles, paquets de tabac, fotografies familiars, cartes, etc.) que acompanyaven els soldats a la trinxera i a la batalla, molt sovint, fins a la mort.

A més, la guerra és ben present en alguns dels escenaris de les batalles. A molts llocs, cada any encara es troben les restes de soldats morts en combat; al mateix temps, es localitzen i s'inutilitzen centenars d'explosius (granades, bombes d'artilleria i d'aviació, torpedes i mines submarines, etc.) que no van deflagrar i que constitueixen un perill per a qui els troba o hi topa per casualitat. És el cas de molts agricultors que desenterren accidentalment amb els seus tractors artefactes del conflicte. Cal tenir en compte, a més, que molts projectils d'artilleria eren plens de gasos químics, de manera que la destrucció d'aquest armament és molt més complexa i perillosa que el de la munició convencional i exigeix el tractament en plantes especialitzades de desballestament d'aquest tipus de munició. D'altra banda, durant molts anys l'armament químic es va llançar al mar; actualment això està prohibit, però els efectes contaminants encara poden durar molts anys.

Finalment, cal esmentar els canvis de les fronteres territorials, que han continuat fins avui dia sense que la població implicada hagi pogut manifestar mai de manera lliure i democràtica a quin estat volia pertànyer.

Reconstrucció militar a Bolimow (Polònia) el maig del 2015 per commemorar el centenari del primer ús de gas en un camp de batalla.

